

ABANDON

LARISA BĂLAN

Toată viața a fost chinuit,
Viață lungă de opt picioare.
Nu a știut ce e esența
Sau cum să soarbă din fericirea
Stranie a vieții.
El dorea să urce pe nour
Și să-și fredoneze imnul
De pe clădiri înalte.
Și să răsară printre părul lui
Razele de Soare
Și să apună Luna dacă vrea
Să rămână să se joace.
Dar a văzut cum nu se poate
De aici de jos.
Și s-a gândit că poate să fie mic aici
Și mare-n lumea lor.
Și a păsit pe-o treaptă
Apoi a urcat pe un scaun putrezit,
Iar talpa pantofului său
Murmura un vaiet.
El nu știa exact ce face.
Auzise puține doar prin poveștile de noapte,

Povești cu strigoi și fantasme.

Dar el credea că dacă va-ncerca

Să fie demon aici

Poate ar putea

Să fie înger în altă parte.

Iar surâsul lui gingaș

Se stingea treptat,

Cu fiecare secundă ce trecea.

Căci a întins mâinile scurte

Printre picurii de praf,

A luat funia groasă,

Care spre moarte l-a tras.

A-ncercat să mai coboare,

Dar scaunul care s-a clătinat

De sub picioarele-i firave

A plecat.

Și el a plecat capul spre dreapta,

A rămas împietrit,

Cu mâinile albe atârând

Pe lângă fragedul lui trup.

Pentru el a fost o moarte ușoară,

Ca o speranță deșartă,

De a fi demon aici

Și înger-n altă parte.

Dar mintea lui nu a știut
Când greșește și când nu.
Dar vina nu a fost a lui.
Ci a celor care nici ei nu au știut.
Iar acum la plecare,
Au învățat că ce pierzi
Prinde valoare.
Dar nu era vorba de obiecte strălucitoare,
Ci de un trup mic, cu suflet mare.
El a lăsat în urmă
Râuri întregi ale căror ape
Seamănă suspine și dor.
Și chinuri și durere
Și coșmaruri în noapte.
Totul a fost o mare risipă.
Și cu plecare n-a adus
Raiul pe Pământ,
Ci apocalipsă.